

Sıra Kavgası

– AliKemal · 01 Kasım 2015

SAFİNAZ ABLA-ROMAN...

Dersler başladıktan on gün sonra, tam da öğretmenin geleceği dakikalarda, adeta bir ortaokul öğrencisi görünümünde, kısa boylu, zayıf mı zayıf bir çocuk girdi sınıfa. Bir kişi, “ilkokul aşağı mahallede, yanlış gelmişsin,” diye laf attı, gülüşenler oldu. Gelen öğrenci onu umursamayarak oturabileceği boş bir yer bakındı. Önlerde, tek kişi oturan bir öğrencinin yanına giderek, “buraya oturabilir miyim?” diye sordu. Tek başına oturan öğrenci, “üzgünüm, ama gelecek var,” diyerek izin vermedi ona. “Bak, en arkadaki sıra boş,” diyerek sınıfın arka tarafını gösterdi. Öğrenci, gösterilen yere gitti, oturdu. Fısıltı gazetesi birkaç teneffüslük mesai ile yeni gelen hakkındaki bilgilere ulaşmamı sağladı. Adı, Namık imiş; sınavı kazanan bir öğrenci her nedense okula başlamadığından yedeklerin başında yer alan Namık’ı okula kaydetmişler. Namık, başka bir dünyadan gelmiş gibi tertemiz yüzlü, iyi giyimli, çekingen birisiydi. O ufacık boyuyla oturduğu en arkadaki sırada, önündeki sıralarda oturan iriyarı gençlerden dolayı görünmüyordu. Öğretmenler derslere giriyor, konuları anlatıyorlar, onu göremeden, ya da o öğretmenleri göremeden ders bitiyordu. Çaresizce boynunu uzatarak, ya da ayağa kalkarak karatahtada yazılanları defterine geçirmeye çabalıyordu. Onun bu hali gözüme çok sempatik görünüyordu. Resim dersinde, öğretmen kürsüsüne yerleştirilen meyve dolu bir tabağın karakalemle natürmort çalışmasını yapıyorduk. Arka sıradan bir beliren, bir yok olan kafa, resim öğretmenimiz Karıncaezmez’in dikkatini çekince onun yanına gitti. Önce, yaptığı resimle ilgilendi. Resim kâğıdını önünden alarak karatahtanın önüne geldi. “Çocuklar,” diye seslenince hepimiz resim yapmayı bırakıp ona baktık. O, yukarı kaldırdığı resmi sınıfa göstererek, “bu yeni gelen arkadaşınızın çalışması. Sizlere, yapacağınız resimle ilgili bir örnek teşkil edebilecek kadar, güzel bir çalışma. Şu gölgelendirmeleri görüyor musunuz? Resme üç boyutlu bir derinlik kazandırmak için nerede, nasıl gölgelendirme yapacağınızı iyi bilmelisiniz...” Kendi resmime dikkatle baktım. Gölgelendirme? Yoktu öyle bir şey; bilmiyordum, kimse öğretmemişti. Resimde simetri vardı, o da bir derinlik katabiliyordu, ama gölgelendirme canlandırıyordu resmi, elini uzatıp meyveyi kâğıdın üstünden alıverecekmişin gibi capcanlı yapıyordu. Karıncaezmez, resmin sahibi çocuğa, “sen gel bakayım buraya, yavrum!” diye seslenince Namık ayağa fırlayıp sırasından ayrılıyordu ki, Karıncaezmez, “sıranda bir şeyini bırakma, neyin varsa toparla gel!” diyerek müdahale etti. Namık, sıradaki eşyalarını toparlamaya başladığında, önündeki sıralardan birisinde tek başına oturan öğrencinin yanına giden Karıncaezmez, ona, “dokuz yüz on, sen burada niçin yalnız oturuyorsun?” diye sordu. Bu çocuk, Namık ilk geldiğinde yanına oturması için izin vermeyen çocuktuktu, aynı yalanı Karıncaezmez’e söylemeyi de denedi. “Yalnız oturmuyorum hocam. Gelecek var.” Karıncaezmez, bu cevaba şaşırıldı. “Yoklama listesinde sınıfın mevcudu tam görünüyor, gelmeyen herhangi bir öğrenci yok! O gelecek olan arkadaşının adı neymiş bakayım?” “Adını bilmiyorum efendim.” “Onunla, daha önce birlikte oturdunuz mu?” “Yok. O, gelecekti... Öyle dediler...” “Saçma sapan bir yalanı söyleyecek kadar aptal isen, yalancılığı sürdürmeyi becerebilecek kadar zeki değildir. Ağzına burnuna bulaşır her lafın; ama, Karıncaezmez gibi engin bir hoşgörüyü sahip öğretmenin olduğu için şanslısındır, o senin yalancılığını yüzüne

vurmaz.“Tamam evladım! O arkadaşın geldiği zaman, onu da başka bir yere oturturuz, emi! Şimdi, yer aç da bu arkadaşın otursun yanında!” Öğrenci zoraki toparlanarak sıranın yarısını boşalttı. Namık, kucağında eşyalarıyla geldi, boşaltılan yere yerleşmeye başladı. Yeni sıra arkadaşının dostluğunu kazanabilmek umuduyla, ona, “merhaba!” dedi. Öteki ise, içinden geçen küfürleri dışarı yansıttığı bir suratla karşılık verdi ona.Sıra arkadaşım Nazmi de fark etmişti, sıranın eski sahibi öğrencinin kötü tavrını, beni dürterek, “beyzadenin rahatı bozuldu,” dedi. “Suratından düşen bin parça oluyor.”Karıncaezmez, karatahtanın önüne geçerek dersi anlatmaya başladı. “Bu günkü dersimizde karakalem ile gölgelendirmeyi öğreneceğiz...”...Resim dersi biter bitmez Namık’ın tepesine dikildim. Tam da o anda yanına zorla oturduğu oğlan emrivakii henüz hazmedememiş, bir şeyler kusuyordu. Beni fark eden Namık, buna pek sevindi. Yanındaki aya karşı nezaketi gene de bırakmayarak, “sizinle daha sonra konuşalım; müsaade ederseniz, arkadaşım ile bir işimiz var da,” diyerek ayaklandıktan sonra benimle birlikte sınıftan çıktı.“Bir şey mi diyordu o ayı sana?” diye sordum.Yüzü kızarak, “küfür ediyordu,” dedi.Bunu öğrenince, ben de kendimi tutamadım, ağır bir küfür savurdum onun için; sonra kendimi toparladım, daha sakin, resimle ilgili konuşmaya baladım. “O kadar güzel resim yapmayı nereden öğrendin?”Alçak gönüllüğünden taviz vermeksizin, “o kadar da güzel olmadı aslında,” dedikten sonra, bana da iltifat etmeyi ihmal etmedi. “Senin yaptığın resim çok daha güzeldi.”Ben, sanırım alçak gönüllü davranabilecek kadar akıllı değildim. “Benim, ilkokul beşinci sınıftayken guaş boyayla yaptığım bir manzara resmi, Türkiye çapındaki bir resim yarışmasında mansiyon ödülü almıştı,” diyerek övünmeye başladım; oysa, böyle övünürken mansiyon ödülünün nasıl bir ödül olduğunu bile bilmiyordum.Doğruca okul tuvaletlerine gittik. Tuvaletlerin içi koyu bir sigara dumanı altındaydı. En az yirmi genç, acele nefeslerle sigara içmekteydi. Benim buraya gelişindeki amaç ta aynıydı. Hemen çorabımın içinden çıkarttığım sigara paketinden bir sigara aldım. İçmediğini umuyordum, ama nezaketen Namık’a da tuttum, aldı. Ben civardakilerden ateş alarak kendi sigaramı yakarken, Namık benden uzaklaşarak girişe yakın bir yerde, iriyarı üç öğrenciyle hararetili hararetili bir şeyler konuşmaya başlamıştı. Buradan, oğlanlara bir takım talimatlar verdiğini sanırdınız. Sonra, onları bırakarak yanıma geldi, öteki oğlanlar da aynı anda tuvaletlerden çıkıp gittiler.“Kimdi onlar?”Onlar hakkında konuşmak istemediğini belli ederek, “arkadaş, sonra tanıştıırırım seni de,” dedi.Israr etmedim .Teneffüs bitip de sınıfa döndüğümüzde, bir sürprizle karşılaştım. Namık’ın yanında oturduğu ayı, sıradaki eşyalarını toparlıyordu. Namık gelir gelmez, “ben arkadaki boş sraya geçeyim de, siz rahat oturun,” diyerek karşıladı onu. Namık, muzaffer edalarla, “iyi olur!” diyerek geçip sırasına otururken, ayı da geçip arkadaki sraya yerleşmeye başlamıştı. Yanımda oturan Nazmi’ye bakarak, şaşkın mimiklerle, “ne oluyor?” diye sordum.Nazmi, “komünistler geldi,” dedi. “Meğer senin adamın da onlardanmış.”Komünistler mi? O da neydi?.....